

Nr 311.

Av fru **Gustafson**, *angående placering i pensionsgrupp av arbeterskorna S. Hammer och E. Östman.*

Enligt under 1934 års tjänstepensionsreglementes för arbetare giltighetstid gällande förteckning över placering i pensionsgrupp voro ammunitionsfabriksarbeterskor hänförda till pensionsgrupp 2. Detta innebar i praktiken att samtliga kvinnliga arbetare vid ammunitionsfabrikens avdelning å Marieberg placerats i denna grupp. Arbetarna S. Hammer och E. Östman hade av fabriksledningen jämväl placerats i pensionsgrupp 2, enär de sysselsatts med sådant arbete, som ansågs kvalificera för dylik placering. De benämningar, som använts å Hammer och Östman, portvakt respektive städerska, synas icke uttrycka, vad dessa arbetare i realiteten sysselsatts med. Hammer har sålunda utfört tryckningen av ammunitionsfabrikens behov av blanketter, etiketter och övriga tryckalster och Östman har förestått matsal för fabriken tjänstemän och arbetare samt dessutom givits andra förtroendeuppdrag såsom utförande av bankärenden m. m.

I lönehänseende ha Hammer och Östman varit likställda med övriga å ammunitionsfabriken anställda kvinnliga arbetare, som varit och alltjämt äro placerade i pensionsgrupp 2.

Enligt beslut av försvarets civilförvaltning den 19 februari 1946 omplacerades Hammer och Östman, räknat från den 1 januari 1935, då 1934 års tjänstepensionsreglemente för arbetare i statens tjänst började gälla, från pensionsgrupp 2 till pensionsgrupp 1. Anledningen till att en omplacering från pensionsgrupp 2 till 1 skett för dessa båda arbeterskor är sålunda uteslutande beroende på de ganska godtyckligt valda benämningarna »portvakt» och »städerska». Deras arbetsuppgifter blevo mera komplicerade och ansvarsfulla i de nya befattningarna än arbetskamraternas, som kvarstodo i pensionsgrupp 2. Hammer och Östman utvaldes med särskild omsorg av arbetsledningen till de nya arbetsuppgifterna. Det är naturligt, att de gjort invändningar att övertaga de nya arbetsuppgifterna, om de underrättats om att det skulle komma att innebära en avsevärd försämring av deras pensionsförmåner i förhållande till arbetskamraterna. Någon skillnad i lönehänseende förelåg icke och enbart detta borde anses avgörande för bibehållande av tidigare placering i pensionsgrupp. Det kan icke ifrågasättas, att arbetsledningen givit Hammer och Östman de olyckliga benämningarna, om de ett ögonblick tänkt sig att följderna därav skulle bli nedsättning i pensionsförmånerna.

Försvarets civilförvaltning i beslut den 19 februari 1946 och sedermera

kungl. kammarrätten i beslut den 9 oktober 1947 synas icke ha prövat ärendet från andra utgångspunkter än de felaktiga benämningarna.

Då ärendet emellertid på det sätt det varit möjligt slutprövats utan att berättigad rättelse ernåtts, får jag härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att arbeterskorna S. Hammer och E. Östman skola med hänsyn till föreliggande omständigheter bibehållas vid rätten att vara placerade i pensionsgrupp 2.

Stockholm den 23 januari 1948.

Ruth Gustafson.
